

בבית דין לעררים - ירושלים

בפני כב' הדיין/ת אילן חלבגה

ערר 17-1400

קבוע ליום 10/09/2017

העורר

1. מאשור, ת.ז.

2. מאשור, ת.ז.

3. מאשור, ת.ז.

ע"י ב"כ עו"ד בנימין אחסתרובה

מרחוב אבו עוביידה 4, ירושלים

טל' 02-6283555 פקס 02-6276317

דואר אלקטרוני b.agsteribbe@hamoked.org.il

- נ ג ד -

המשיבה

מדינת ישראל- רשות האוכלוסין וההגירה

באמצעות הלשכה המשפטית

טל' 02-5489888 פקס 02-5489886

דואר אלקטרוני ArarimJM@piba.gov.il

כתב תשובה

בהתאם להחלטת בית הדין הנכבד, מתכבדת המשיבה ליתן תשובתה לערר כדלקמן:
עניינו של הערר בהחלטת המשיבה לבטל את היתרי השהייה של העורר 1 (להלן: "העורר"), אשר ניתנו לו מכח נישואיו לעוררת 3 (להלן: "העוררת"), ושל העורר 2, אשר ניתנו לו במסגרת בקשה לרישום ילדים שהגישה עבורו אמו העוררת. העוררת הינה אחותו למחצה של קונבר (להלן: "המחבל"), אשר ביצע את פיגוע הדריסה הרצחני בטיילת בארמון הנציב בירושלים ביום 8.1.17, בו נרצחו ארבעה חיילים – שירה צור, יעל יקותיאל, שיר חגי'אג' וארז אורבך ז"ל – ונפצעו 18 נוספים.

עמדת המשיבה היא כי דין הערר להידחות. ברשות גורמי הביטחון מידע לפיו:

"1. בתאריך 8 בינואר 2017 ביצע קונבר פיגוע דריסה בטיילת ארמון הנציב, בו נרצחו 4 ישראלים.

2. מוכר כי בכפר ג'בל מכבד שוררת אווירה התומכת בפיגועי טרור, תוך קיום פולחן אישיות למפגעים.

3. רבים מתושבי הכפר הביעו ברשתות החברתיות תמיכה במפגעים והזדהות עם פיגועי טרור.

4. האדרת פיגועי הטרור והמפגעים, לצד הגעת התמיכה הציבורית בהם ובבני משפחתם, מעודדת טרור ומעניקה רוח גבית לצעירים נוספים לבצע פיגועי טרור.

5. לפיכך ביטול המעמד יסייע ביצירת הרתעה משמעותית מפני התגברות התופעה. "

המשיבה נכונה להציג את החומר הביטחוני במעמד צד אחד, שכן לאור טיבו, מדובר בחומר חסוי.

לפיכך יתבקש בית הדין הנכבד לדחות את הערר, כפי שיפורט להלן:

המסגרת המשפטית

12. חוק הכניסה לישראל, התשי"ב – 1952 (להלן: "חוק הכניסה לישראל") מסדיר את כניסתם ושהותם בישראל של מי שאינם אזרחי ישראל או עולים חדשים. סעיף 1(ב) לחוק הכניסה לישראל קובע, כי "מי שאינו אזרחי ישראלי או בעל אשרת עולה או תעודת עולה, תחיה ישיבתו בישראל על פי רשיון ישיבה למי חוק זה".
13. חוק הכניסה לישראל מעניק שיקול דעת רחב ביותר לשר הפנים (וכן למי שהשר אצל לו את סמכויותיו - ראו סעיף 16(א) לחוק). סעיף 2(א) לחוק קובע כי שר הפנים רשאי לתת אשרות ורישיונות לישיבת מעבר, ישיבת ביקור, ישיבת ארעי וישיבת קבע בישראל. בסעיף 3 נקבע כי שר הפנים רשאי להאריך רישיונות לישיבת מעבר, ישיבת ביקור וישיבת ארעי. בסעיף 4 נקבע כי שר הפנים רשאי להחליף רשיון ישיבה מסוג קצר יותר ברשיון ישיבה מסוג ארוך יותר או ברשיון לישיבת קבע. בסעיף 6 נקבע כי שר הפנים רשאי לקבוע תנאים לנתינתם ולתוקפם של אשרות ורישיונות כאמור.
14. שיקול הדעת בהענקת רישיונות ישיבה הינו רחב, ונובע מאופי הסמכות וריבונות המדינה לחליט מי יכנס בשעריה (ר' בג"צ 431/89 קנדל נ' שר הפנים, פ"ד מו (4) 505, עמ' 520-519; בג"צ 1031/93 פסרו (גולדשטיין) נ' שר הפנים, פ"ד מט (4) 661, 677-678).
15. הסמכות הנתונה לשר הפנים להורות על ביטול רשיון הישיבה מצויה בסעיף 11(א)(2) לחוק הכניסה לישראל, הקובע כדלהלן:

"11. ביטול אשרות וכו'

(א) שר הפנים רשאי לפי שיקול דעתו -

(1) לבטל אשרה שניתנה לפי חוק זה, בין לפני בואו של בעל האשרה לישראל ובין בשעת בואו ;

(2) לבטל רשיון ישיבה שניתן לפי חוק זה.

(ב) שר הפנים רשאי, בהחלטה מנומקת, לבטל אשרת עולה ותעודת עולה שניתנו לפי חוק השבות, תשי"א-1950, אם הושגו על ידי מתן ידיעות כוזבות". [ההדגשות הוספו]

16. אין מחלוקת כי לשון סעיף 11(א)(2) לחוק הכניסה לישראל הינה חד משמעית, ועמדתו של המחוקק ברורה בעניין: חוק הכניסה לישראל מעניק לשר הפנים סמכות מפורשת וברורה, לפי שיקול דעתו, להורות על ביטול רשיון ישיבה שניתן לפי חוק הכניסה לישראל.

17. כמו כן, בעוד שבסעיף 11 (ב) לחוק הכניסה לישראל, נקבע כי "שר הפנים רשאי, בהחלטה מנומקת, לבטל אשרת עולה ותעודת עולה שניתנו לפי חוק השבות, תשי"א-1950, אם הושגו על ידי מתן ידיעות כוזבות", הרי שבסעיף קטן (א) לעיל, נקבע כי שר הפנים רשאי "לפי שיקול דעתו" לבטל רשיון ישיבה שניתן לפי חוק זה. כלומר, המחוקק הראשי נתן דעתו על ההבדל בין הסמכויות וסוג האשרה או הרשיון ויחד סעיף נפרד לכל אחת מהן, בעוד שאשרת/תעודת עולה ניתן לבטל לפי חוק הכניסה לישראל, רק בשל עילה ספציפית של מסירת ידיעות כוזבות, ביטול רשיון ישיבה שניתן לפי חוק הכניסה, מסור לשיקול

979/99 קרלו הני"ל, פסקה 2). הטעמים לכך נעוצים בטובת הקטין, בזכותו לחיי משפחה ובכיבוד התא המשפחתי.

24. בחתאם לכך נקבע כי כאשר התכלית של שלמות התא המשפחתי (עם החורה בעל רישיון הישיבה בישראל) אינה מתקיימת ביחס לקטין שלגביו מבוקש מעמד בישראל, אין שר הפנים מחויב לתת לקטין מעמד אך בשל לידתו בישראל להורה בעל רישיון ישיבה בישראל, ומכל מקום אין זכאות לקבלת מעמד בישראל באופן אוטומטי.

חוק תורות שעה

25. בעקבות ההתפתחויות הביטחוניות מאז חודש אוקטובר 2000, התקבלה החלטת הממשלה 1813 ולאחריה אף חוקק חוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), התשס"ג - 2003 (להלן – "חוק תורות השעה") על פיו, ככלל, לא יוענקו לתושבי האזור אזרחות לפי חוק האזרחות ולא יינתנו רישיונות לישיבה בישראל לפי חוק הכניסה לישראל. אותם תרצינונלים שהצדיקו את חקיקת החוק, מחזקים את סבירות שיקול דעתה של המשיבה, בסירובה ליתן מעמד לתושבי האזור, כאשר לפי עמדת גורמי הביטחון, הדבר יהווה סכנה לשלום הציבור ולביטחון המדינה.

26. כאמור, חוק הכניסה לישראל, קובע כי מי שאינו אזרח ישראלי או בעל אשרת עולה או תעודת עולה, אינו בעל זכות קנויה לשבת בישראל, וכי ישיבתו בישראל מותנית ברישיון ישיבה שניתן לו לפי חוק זה. סעיף 2 לחוק הוראת השעה, מורה כי על אף האמור בכל דין, שר הפנים לא יעניק לתושב אזור אזרחות ישראלית או רישיון לישיבה בישראל. ואולם, סעיף 3 לחוק הוראת השעה, קובע סייג ולפיו רשאי יהיה שר הפנים לפי שיקול דעתו לאשר בקשה של תושב אזור לשהייה בישראל אם תושב אזור מעל גיל 35 ולתושבת אזור מעל גיל 25, וזאת לשם מניעת הפרדתו מבן/בת הזוג השוהה כדין בישראל. סייג נוסף קבוע בסעיף 3א להוראת השעה, ולפיו רשאי יהיה שר הפנים לפי שיקול דעתו לאשר בקשה של תושב אזור שגילו מעל 14 שנים, וליתן לו היתר שהייה וזאת לשם מניעת הפרדתו מהורהו המשמורן השוהה כדין בישראל, ובלשון החוק:

" 2. בתקופת תוקפו של חוק זה, על אף האמור בכל דין לרבות סעיף 7 לחוק האזרחות, שר הפנים לא יעניק לתושב אזור או לאזרח או לתושב של מדינה המנויה בתוספת אזרחות לפי חוק האזרחות ולא ייתן לו רישיון לישיבה בישראל לפי חוק הכניסה לישראל, ומפקד האזור לא ייתן לתושב כאמור לתושב אזור היתר לשהייה בישראל לפי תחיקת הביטחון באזור.

3. על אף הוראות סעיף 2, רשאי שר הפנים לפי שיקול דעתו לאשר בקשת תושב האזור למתן היתר לשהייה בישראל בידי מפקד האזור –
(1) לגבי תושב אזור שגילו מעל 35 שנים – לשם מניעת הפרדתו מבן זוגו השוהה כדין בישראל;
(2) לגבי תושבת אזור שגילה מעל 25 שנים – לשם מניעת הפרדתה מבן זוגה השוהה כדין בישראל.

3א. על אף הוראות סעיף 2, רשאי שר הפנים, לפי שיקול דעתו –

ולפיה הקשר של תושב האזור עם קרוב משפחה כאמור שממנו נובע סיכון בטחוני, עלול להיות מנוצל לרעה, כפי שחוכח לא פעם בעבר."

31. עמדת המשיבה נבחנה לאורך שנים בפסיקת בית המשפט הגבוה לצדק, ונקבע כי שקילת השיקולים הביטחוניים בבחינת בקשה למתן מעמד היא מחויבת המציאות, ועל כן בדין שוקלת המשיבה את אישורה לאור עמדת גורמי הביטחון.
ר' לעניין זה בג"ץ 3373/96 זעאתרה ואח' נ' שר הפנים (תק-על, 96 (3) עמ' 1125); בג"ץ 2028/05 חסן אמארה נ' שר הפנים (ניתן ביום 10.7.06); בג"ץ 3648/97 סטמקה נגד שר הפנים, פ"ד נג(3), 728.

32. יובהר כי, סמכותו של שר הפנים לדחות בקשה למעמד היתה נתונה לשר הפנים גם בטרם חקיקת חוק תוראת השעה והתיקון בסעיף 3ד לחוק רק עיגו את הפרקטיקה הנוהגת והמקובלת של המשיבה. בבג"ץ 2028/05 אמארה נ' שר הפנים (להלן: "בג"צ אמארה") ציין כבוד הנשיא (בדימוס) ברק לעניין התיקון בסעיף 3ד לחוק כי:

"הוראה זו בדבר "מניעה בטחונית" מעגנת, בעיקרו של דבר, את הפרקטיקה שנחגה גם קודם לחקיקת החוק, במסגרת הפעלת שיקול דעת שר הפנים בטיפול בבקשות איחוד משפחות מלוח חוק האזרחות. בהתאם ל"נוהל המדורג", שהפעיל משרד הפנים החל מסוף שנת 1999 לעניין התאזרחות בן זוג של אזרח ישראלי, ההתקדמות במסגרת ההסדר המדורג והמעבר משלב לשלב בו, היו מותנים בהיעדר מניעה ביטחונית או פלילית ... אכן, החלטת משרד הפנים בבקשה לאיחוד משפחות לפי נוהלי "ההסדר המדורג" מתקבלת לאחר בדיקה אינדיבידואלית של עניינם של בני הזוג ומכלול נסיבותיהם. מלבד בדיקת משך הישיבה בישראל, העדר פיקטיביות של קשר הנישואין וקיום מרכז חיים בישראל, נבדק באופן פרטני גם היעדרה של מניעה בטחונית או פלילית לשהייתו בישראל ולמתן מעמד חוקי בישראל לבן הזוג הזר." (סעיף 9 לבג"צ אמארה).

כאמור לעיל עמדת המשיבה מבוססת על עמדתם של גורמי הביטחון לפיה:

1. בתאריך 8 בינואר 2017 ביצע פאדי קונבר פיגוע דריסה בטיילת ארמון הנציב, בו נרצחו 4 ישראלים.
 2. מוכר כי בכפר ג'בל מכבר שוררת אווירה התומכת בפיגועי טרור, תוך קיום פולחן אישיות למפגעים.
 3. רבים מתושבי הכפר הביעו ברשתות החברתיות תמיכה במפגעים והזדהות עם פיגועי טרור.
 4. האדרת פיגועי הטרור והמפגעים, לצד הבעת התמיכה הציבורית בהם ובבני משפחתם, מעודדת טרור ומעניקה רוח גבית לצעירים נוספים לבצע פיגועי טרור.
 5. למיכך ביטול המעמד יסייע ביצירת הרתעה משמעותית מפני התגברות התופעה.
- המשיבה נכונה לחציג את החומר הביטחוני במעמד צד אחד, שכן לאור טיבו, מדובר בחומר חסוי.

האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), התשס"ג – 2003, להלן החלטתי.

בעקבות הפיגוע הקשה שבוצע בתאריך 9.1.17 בשכונת ארמון הנציב בירושלים, אשר בו נרצחו 4 אזרחים ישראלים, התקיים דיון אצל שר הפנים עם גורמי הביטחון. בדיון הוצג מידע לפיו מספר גורמים במשפחה המורחבת שלכם חשודים בזיקה לארגון דאע"ש ובמעורבות בפעילות טרור, ולפיכך קיים חשש ביטחוני מהמשך שהייתך בישראל. בהמשך לכך, הועברה חוות דעת חסויה מאת גורמי הביטחון.

ביום 19.1.17 נערך לך שימוע בלשכת רשות האוכלוסין במזרח ירושלים. בשימוע לא היה כדי להפריך את האמור לעיל. נוכח האמור, החלטתי לעצור לעת הזאת את החליך המדורג לקבלת מעמד בישראל בו את מצויה, ובשלב זה לבטל את היתר השהייה בו אתה מחזיק.

44. ביום 29.1.17 הוגש הערר דן, וביום 2.2.17 הגישו העוררים הודעה על הרחבת טיעוניהם.

המסמכים הועברו לבחינת גורמי הביטחון אשר מסרו עמדתם לפיה:

1. בתאריך 8 בינואר 2017 ביצע פאדי קונבר פיגוע דריסה בטיילת ארמון הנציב, בו נרצחו 4 ישראלים.

2. מוכר כי בכפר ג'בל מכבר שורת אווירה התומכת בפיגועי טרור, תוך קיום פולחן אישיות למפגעים.

3. רבים מתושבי הכפר הביעו ברשתות החברתיות תמיכה במפגעים והזדהות עם פיגועי טרור.

4. האדרת פיגועי הטרור והמפגעים, לצד הבעת התמיכה הציבורית בהם ובכני משפחתם, מעודדת טרור ומעניקה רוח גבית לצעירים נוספים לבצע פיגועי טרור.

5. לפיכך ביטול המעמד יסייע ביצירת הרתעה משמעותית מפני התגברות התופעה.

45. המשיבה תטען כי, על פי עמדתם של גורמי הביטחון וכלל הנתונים שנאספו על ידם, נראה כי קיים צורך ביטחוני של ממש בביטול מעמדם של קרובי משפחת המחבל.

46. זאת ועוד, החל משנת 2013, ניכרת מגמה מתמשכת של עליה בפעילות הטרור (ביחס לשנים שקדמו לה). הדבר מתבטא בעילה במספר הפיגועים הכללי ופיגועי הטרור העממי, וכן במספר המפגעים הישראליים כתוצאה מפעילות טרור. עיקר פעילות הטרור בעת האחרונה הייתה, ומוסיפה להיות, מובלת בידי התארגנויות מקומיות, ובידי מפגעים בפרופיל של "מפגע בודד". זאת במקביל למאמציהם של ארגוני הטרור להוציא אל הפועל פיגועים מטעמים. העלייה התלולה בפעילות הטרור בשנתיים האחרונות, בהיקפם ובחומרתם משקפת את המגמה הביטחונית השלילית הנמשכת הן באיו"ש והן בירושלים. מגמה זו משתקפת היטב בנתוני הטרור שהצטברו החל מתחילת שנת 2013 ועד לימים אלו. כך, בשנת 2013 נרשמו כ- 1,403 פיגועים; בשנת 2014 נרשמו כ- 2,216 פיגועים; בשנת 2015 נרשמו כ- 2,403 פיגועים; בשנת 2016 נרשמו 1,408 פיגועים; ומתחילת השנה הנוכחית ועד ליום 8.2.17, נרשמו 129 פיגועים. כמו כן, החל משנת 2013, נרשמה עליה חריגה במספר ההרוגים הישראליים כתוצאה מפיגועי טרור שיצאו מאיו"ש ומירושלים.

אשר מאפשרים לשר הפנים להחליט על פי שיקול דעתו האם לאשר היתר שהייה בישראל, בכפוף לחוות דעת של גורמי הביטחון, בדבר הסיכון הביטחוני אשר עלול לנבוע מתושב האזור או בן משפחתו. סעיף 3ד לחוק הוראת השעה נועד להגביל את שר הפנים, במקרים העומדים בחריגים הקבועים בחוק ושחש רשאי לאשרם, במקרה בו קיימת מניעה ביטחונית. אולם, מכך לא ניתן ללמוד כי שר הפנים אינו מוסמך שלא לאשר המשך שהייה בישראל גם מטעמים ביטחוניים אחרים שלא נוגעים באופן ישיר בתושב אזור בעל היתר שהייה או בן משפחתו.

54. כלומר, חוק הוראת שעה נועד להגביל מתן רישיונות, מטעמים ביטחוניים, מקום בו השר מוסמך לתת אותם, אולם הוא איננו גורע מסמכות השר לבטל רישיונות במקרים בהם השתכנע שר הפנים כי ביטול הרישיון נועד לתכלית ראויה. ממילא, כאמור, ההחלטה נשענת על צורך ביטחוני של ממש.

55. העוררים טוענים טענות כלליות אשר בעיקרן, כי החלטת המשיבה בדבר ביטול מעמדה של העוררת מונע משיקולים זרים ומהווה ענישה קולקטיבית, ופגיעה בחפים מפשע תוך פגיעה בזכויות היסוד שלהם. המשיבה תטען כי טענות דומות, נדונו ונדחו במסגרת עתירה שהגישו בני משפחתו של המחבל לבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק, בבג"צ 799/17 קונבר נ. מפקד פיקוד העורף (פורסם במאגריט), נגד צו החרמה והריסה שהוצא כלפי יחידת המגורים בה התגורר המחבל:

"כמו כן, משעה שבהרתעה עסקינן, עלינו להישמר היטב מלייחס משקל רב מדי לשאלת המודעות של בני המשפחה: כביעה לפיה תנאי הכרחי להפעלת הסמכות הוא 'אשמה' מסוימת של בני המשפחה, מבליעה הנחה כי חללו נענשים על אשמה זו – אולם זאת ללא משפט, ובחוסר פרופורציה. אין הדבר כן, אטימה או הריסת בית מחבל מיועדת להרתיע את המחבל הפוטנציאלי הבא מלבצע את זממו. מתוד שתוא מודע לגורל האפשרי של בני משפחתו לאחר מכן. הרתעה זו חשובה ביתר שאת כאשר במחבל מן הסוג של 'מפגע בודד' עסקינן, שהמודיעין לגביו מוגבל, ואשר אינו זוכה לגיבוי מאת בני המשפחה ומסתיר את כוונותיו מעיניהם. לא בכדי נפסק, אפוא, כי מעורבותם של בני הבית אינה נחוצה כשלעצמה כדי לבסס את הסמכות להורות על החרמת והריסת ביתו של מחבל, וחבר יכול להיות מוצדק גם בהעדר הוכחה בדבר מודעות של בני המשפחה (בג"ץ 9353/08 אבו דהים נ' אלוף פיקוד העורף, [פורסם בנבו] פסקה 7 והאסמכתאות שם (5.1.2009))."

5. ולבסוף, כפי שצינתי, בהרתעה עסקינן ולא בענישת. חברתי, השופטת ע' ברון, תוהה על האפקטיביות של אטימה או הריסת הבית כהרתעה. חשש זה אינו חדש עמנו, והוא מלווה את הדיון בתקנה 119 מראשיתו. הסברה לפיה הפרקטיקה של הריסת בתים דווקא מזיקה, ואינה מועילה להשגת הרתעה, היא כמובן לגיטימית, אך לי בשופט אין אלא מה שעיני רואות ובוהנות: לא הלכי-דוח, אלא חוות דעת מקצועית מאת שירות הבטחון הכללי. חובה מוטלת על המפקד הצבאי, לבסס את החלטתו על תשתית עובדתית הכוללת בחינה מעמיקה, נמשכת ועדכנית של סוגיית הרתעה. אכן, הונחה לפנינו חוות דעת מאת גורמי המקצוע בשב"ב. עיינו בה ושברנו ועיינו בה, וגבי דידי לא נמצא טעם טוב לחלוק על מסקנתה, על סמך האמור בה ובמענה לשאלותינו. " (ההדגשות הוספו)

בנוסף, ישנו מידע בטחוני שלילי נוסף על אודות בני משפחת המחבל המורחבת, אותו ניתן יהיה להציג במעמד צד אחד.

60. בעניין זה תטען המשיבה כי בית המשפט העליון קבע בפסק דינו בעניין קונבר, בג"צ 799/17, כי: "אלא שבמקרה דנן, החומר החסוי שהוצג לנו מלמד לכאורה על ידיעה קונקרטית מצד בני משפחת המפגע על אודות תכניתו להוציא לפועל את הפיגוע, ובזמן אמת."

61. עוד תטען המשיבה כי דין טענות העוררים בדבר הזכות לחיי משפחה וטובת הילד, להידחות. יובהר כי הזכות לקיים חיי משפחה מכח המשפט הבינלאומי, אינה מחייבת מתן רשיון ישיבה בישראל דווקא, שחרי העוררים יכולים לקיים חיי משפחה לאו דווקא בישראל. בהקשר זה נפנה לדבריו של כב' השופט חשין (דעת הרוב) בסעיף 121 לפסק הדין בבג"צ 7052/03 עדאללה נ' שר חפנים (פורסם בנבו), הדן בחוקיות הוראת השעה. כלשונו:

"יתר-על-כן: נזכור כי אין אנו מדברים בפגיעה בליבתה של הזכות לנישואין ולחיי-משפחה. אזרחי המדינה רשאים להינשא כרצונם לתושבי השטחים. איש לא שלל מהם זכות זו. איש אף לא מנע מהם לחיות חיי זוגיות ואהבה עם בני-משפחתם וילדיהם. הזכות לנישואין ולחיי משפחה במובנה הצר והגרעיני לא נפגעה, ואדם והמבקש לחיות עם אשתו וילדיו יוכל לעשות כן. אלא שלעת הזו - לעת מלחמה - ומטעמים של ביטחון הציבור, הוגבל מימוש הזכות בתוככי מדינת ישראל. בני הזוג יוכלו לממש את זכותם לנישואין ולהקמת משפחה במקום שבו אין צפויה סכנה לתושבי ישראל ולאזרחיה..." (ההדגשה הוספה)

62. דברים דומים נאמרו גם בבג"ץ 466/07 גלאון נ' היועץ המשפטי לממשלה, (פורסם בנבו) אשר דחה עתירות אשר הוגשו נגד חוק חוראת השעה:

"זכויות אדם אינן מרשם להתאבדות לאומית".

דברים אלה של הנשיא א' ברק (ע"ב 2/84 ניימן נ' יו"ר ועדת הבחירות המרכזית לכנסת האחת עשרה, פ"ד לט(2) 225, 310 (1985); ע"פ 6696/96 כהנא נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 535, 580 (1998)) מבוססים על אמירה של השופט Robert Jackson בבית המשפט העליון של ארצות הברית בשנת 1949 (Terminiello v. City of Chicago, 337 U.S.I...)

"הביקורת השיפוטית בשאלת הפעלת שיקול-דעתו של המשיב, בעניינים כגון דא, הנוגעים לסירוב למתן אשרה משיקולים בטחוניים, כמו גם משיקולי שלום הציבור, הנה מצומצמת, ואל לו לבית-המשפט להמיר את שיקול-דעת הרשות המינהלית בשיקול-דעתו, וכפרט כששיקול-דעת הרשות נסמך על הערכה מקצועית של גורמי הבטחון. כל שנדרש בית-המשפט לבחון לענייננו הוא, האם החלטת המשיב, שנשמכה על הערכת גורמי הבטחון, והאם הערכת גורמי הבטחון, נכנסות בגדרו של מתחם הסבירות" (עת"מ (ירושלים) 675/05 נשאשיבי ואח' נ' משרד הפנים, תק-מח 2005(4), 12126 (2005)).

סיכומם של דברים, החלטת המשיבה בעניינה של העוררת ניתנה כדין, בהתבסס על חוות דעת עדכנית של גורמי הביטחון לפיה יש בביטול היתר השהיית של העוררת כדי לסייע ביצירת הרתעה משמעותית, אשר תמנע פיגועי טרור. החלטה זו הינה סבירה וראויה, ואין מקום להתערב בה.

בשל קוצר זמן יצורף תצהיר לתמיכה בכתב התשובה בהמשך.

אשר על כן ולאור כל האמור לעיל, יתבקש בית הדין הנכבד לדחות את הערר, ולחייב את העוררים בהוצאות המשיבה לרבות בשכר טרחת עו"ד כחוק.

היום: י"ב סיון תשע"ז, 06 יוני 2017

קרן גלבו, עו"ד
לשכת מנהל פטירה
רשות האוכלוסין וההגירה